

ærede Medlem noget for meget tager efter og støtter sig paa, hvad han finder skrevet eller trykt hist og her af forskjellige mere eller mindre Heftekyndige. Varsom det ærede Medlem mere vilde see paa de factiske Forhold og paa selve Dyrene end paa Bogstaverne, vilde han sikkert meget snart blive enig med mig; jeg har det Haab, at naar det ærede Medlem vilde gjøre denne Rundreise til Landets Hingsteskuer i mit Selskab og laane mine Brillen, saa vilde han blive fuldstændig omvendt til den efter min Mening rigtige Betragtning af Sagen.

Solstein: Jeg vil kun tillade mig at gjøre nogle ganske faa Bemærkninger til, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 3die Valgfreds (N. Hage) har udtalt. En stor Deel af dette er jo allerede imødegaaet af vor høitagtede Indenrigsminister, men der er dog endnu Noget, som jeg troer, det er rigtigt særlig at gjøre Bemærkning ved. Det Betsentligste, som det ærede Medlem har ladet os høre, er den Strid, som i sin Tid er bleven ført af de saakaldte Anglomaner, det vil sige dem, som kæmpede til det Yderste for at faae engelske Bæddeløbere indførte istedetfor nationale Heste; det er Udtalelser fra den Tid, som det ærede Medlem her har støttet sig til som Noget, der var et absolut Evangelium, som Noget, der afgjørende maatte tale mod ethvert som helst Forsøg ved Foranstaltninger af den Art, vi nu have indladt os paa. Hvorvidt det ærede Medlem er competent til at skønne om Sagen, er mig ikke rigtig klart, men da han selv har udtalt, at det var aldeles ørkesløst, om han kom paa Dyrskuerne, fordi han ikke forstaaer sig det Allermindste paa Heste eller Dyr, forekommer det mig virkelig, at den Mening, han her har udtalt, ogsaa kun kan være begrundet paa Forestillinger eller Ideer, som han maa have læst sig til eller muligviis har faaet sig tilskrevne i et eller andet Brev om en spattet Hest, eller paa, at han har hørt, at der er kjøbt en Udsætterhest paa Frederiksberg, som har alle mulige Feil, baade synlige og usynlige, — og saa troer han, at man kunde faae Præmie for en saadan Hest paa et Dyrskue! Nei,

netop hvad det ærede Medlem anførte til Fordeel for sin Sag viser egentlig hen i den modsatte Retning. Han har ligeledes anført, at der til den kongelige Stald for flere Aar tilbage blev indkjøbt fremmede Heste i stor Mængde (N. Hage: „I stor Mængde“, sagde jeg ikke!) eller dog i et ikke ringe Antal. Men deraf følger aldeles ikke, at Heste, som vare tjenlige til den kongelige Stald, ikke kunde have været indkjøbte her i Landet; det er aldeles ikke bevist dermed. Deraf fremgaaer kun, at de Mænd, der udførte denne Forretning, hellere vilde kjøbe fremmede engelske Heste end Heste her i Landet; men det ærede Medlem maa ikke troe, at han dermed har bevist, at Hestene her i Landet vare for slette til, at de kunde anvendes til Brug for den kongelige Stald. Men indrømmet, at vore Heste ikke vare gode nok, saa falder denne Paastand af det ærede Medlem sammen med hans Udtalelser om, at Alt, hvad vi have faaet fra Udlandet, har været slet, og naar disse to Momenter sammenholdes, hvad komme vi saa til? Til det Resultat, at hvad Loven har bestemt, er overmaade fornuftigt, nemlig at vi skulle søge at tilveiebringe gode Heste her i Landet. Naar vi have Erfaring for, at hvad vi have faaet fra Udlandet, har været slet — og det paastaar jo det ærede Medlem —, og vi saa træffe en Foranstaltning, hvorved det siges: Vi ville ikke fremtvinge Noget ved Statens Medvirksomhed, men vi ville give de private Hesteopdrættere Midler i Hænde til at kunne producere Noget, der er godt, og de skulle selv forvalte disse Midler, idet vi kun forbeholde os en vis Control med, at de blive anvendte paa en fornuftig Maade overeensstemmende med Diemedet, saa troer jeg ikke, at Staten her har blandet sig ind i Noget, men at den kun har gjort, hvad enhver fornuftig Mand finder at være et hensigtsmæssigt Middel til at komme frem paa den Vej, som det ærede Medlem selv erkjender for at være den eneste Vej til at naae Maalet: Hestavlens Fremme. Og hvad nu den almindelige Bedømmelse af Dyrskuerne angaaer — disse Dyrskuer, som det ærede Medlem jo paastaar ere saa uforstandige og saa uheldigt et Middel til at fremme Sagen — da komme vi til det Re-